

Prof. Dr. Tanka Endre

az MTA doktora, ny. egyetemi tanár, KRE ÁJK

A föld szerepe a nemzet életében

(Az új Trianon-szindróma: Magyarország a magyaroké!)

1. Az MVSZ Elnöksége 2005. szeptemberében „*Magyar Nemzeti Minimumot*” fogalmazott meg nemzeti elvárásként a kormányzati pozícióba kerülő politikai erők részére, hogy annak követeléseit a politikai döntésekben érvényesítsék. Ezek egyike a „*magyar föld és a természeti kincsek nemzeti tulajdonba vétele*”, ennek érdekében, pedig annak kezdeményezése, hogy – az uniós Csatlakozási Szerződés módosításával – „*== a földet vonják ki a tőke szabad áramlásáról szóló fejezet hatálya alól; == a magyar parasztság a más európai országokban élő parasztsággal azonos mezőgazdasági támogatásban részesüljön; továbbá == a magyar föld magyar tulajdonban maradjon.*”

Történt – e a fenti dokumentum közzététele óta bármely (akár a legkisebb) lépés is a földügyben a nemzeti megmaradásunkért? A válaszhoz nem kell föld – és agrárviszonyaink korábbi hét éves történéseit elemezni, elég néhány alaptény felidézése:

- a polgári kormány az *állami földtulajdont és az önkormányzati föld – és ingatlantulajdont* úgy minősítette nemzeti vagyonná, hogy az – bárki (akár külföldi jogi személy) javára – *korlátlanul forgalomképes, „üzleti vagyon”*¹;

- a Csatlakozási Szerződés tőke – fejezetének a *földkérdést érintő felülvizsgálati igénye* – mint „politikailag inkorrekt”, a realitásokkal nem számoló, szakszerűtlen felvetés – az „agyonhallgatással” megsemmisítésre ítéltetett;

- a mindenkori kormány uniós tagságunk óta semmit nem tesz a magyar gazdák közösségi agrártámogatásának a felülvizsgálatára, holott ez nem csak hazai érdeksérelem és súlyosan hátrányos, nem indokolt megkülönböztetés, hanem a közösségi jog legfőbb pillérének a durva megsértése, vagyis *közösségi jogtiprás* is²;

- a „magyar föld magyar tulajdon” – igényét napjainkban a kormány *földjogi rendezése* kívánja végképp felszámolni olyan álságos módon, hogy földprogram-

¹ Ld. a Nemzeti Földalapról szóló 2001: CXIV. tv. és a nemzeti vagyronról szóló 2011: CXCVI. tv.

² Az EU-15 gazdáit alanyi joron 100 % arányú agrártámogatás illeti meg, míg a keleti, új belépők gazdáit ennek csak az ¼ része (ami 10 év alatt egyenlítődhöz ki, de csak formálisan, mert a WTO diktátumára 2018 – ig az egész agrártámogatást meg kell szüntetni.) Ez felszámolta az uniós integráció legfontosabb pillérét, a *tagállamok jogegyenlőségét*. Az általános egyenlőség az Európai Közösségek Bírósága által is elismert *alapjog*, amelyet a gyakorlat – a Római Szerződés (EUSZ) 4.cikke alapján – kiterjeszt az *azonos versenylételemek biztosításának a követelményére* is. (Ld. pl. a megkülönböztetés tilalmát a C – 117 – 76. és a C – 16 – 77.sz.. egyesített ügyekben. (1977/ECR I- 1753, 7. pont)

ja és ideológiája a kis – és középüzemek megerősítését, a családi gazdaságok életre hívását, a földnek a helyi gazdák részére juttatását ígéri, miközben az *intézményi valóság* a – döntően külföldi tőkefelhalmozáson alapuló – *nagybirtokrendszerek a földtulajdoni monopóliummal megszilárdítása*, ezzel a hazai termelők zömének a földtől való végleges megfosztása.

E tények csak részei a *globális korszakváltás átfogó, meghatározó mozgásfolyamatának*, amelynek hatásai még súlyosabb következményekkel fenyegetik földünknek a magyarság számára megőrzését. Csak néhány tényező:

- a földügyben nemzeti önvédelmünk feladása a civilizáció olyan világ – válságának az idejére esik, amikor a *föld és az édesvízkészlet* (az ezeken alapuló élelmiszer – termelő képesség) *helyi közösségek számára megőrzése* már minden nép fizikai és etnikai megmaradásának a létfeltétele;

- világszerte a *pénzgyarmatosítás* új rabló – hadjáratokat indított a kiszolgáltatott, leigázható országok *termőföldjeinek megszerzésére*, részben az idegen állam élelmezés – ellátásának biztosítása, részben nyereségszerző spekuláció érdekében³;

- az adósságcspadában vergődő magyarságból közel hat milliós népesség a *roncs- és páriatársadalomba* szorult, a pusztta fennmaradásáért küzd, az érdekérvényesítő képessége megszűnt, a népességszám tragikus arányban zuhan;

- uniós tagságunk – és azt megelőzően a trianoni ország - csonkítással felmerülő határrevíziókról történt lemondásunk – mit sem javított a *határainkon túli nemzettestvéreink* sorsán, akiktől az elnyomó államai nemcsak a kulturális és a területi autonómiát tagadják meg, hanem – az erőszakos beolvasztási politikájuk részeként – az alapvető emberi jogaik gyakorlásától is megfosztanak,

- az EU államszerveződése – a háttérhatalom által gerjesztett válság kezelése ürügyén – a tagállamok maradék önrendelkezését is felszámolja, a hatalom teljes központosításával az *Európai Egyesült Államok* létrehozását készíti elő⁴.

Ilyen helyzetben szembesülnünk kell azzal, hogy „itt és most” a földügyben mi a *legfontosabb*, amit tennünk kell (tehetünk) *nemzeti megmaradásunk* érdekében.

2. Cselekvési esélyünk tisztázásához előbb látnunk kell, *hogyan védik meg az államterületüket alkotó földet* a világ különböző országai (*nemzetközi szint*) és az EU egyes tagállamai (a *közösségi jog* hatóköre). Bizonyított: a külföldiek (ezen belül döntően a nemzetek feletti tőke) földtulajdon -szerzési igényét világszerte az érintett *állam szuverenitásának a minősége* dönti el. Ettől függ, hogy hajlandó-e az állam bármely külföldi jogalany részére a saját területét jelentő földből

3 A FAO adatai szerint 2001-2011 között, világszerte 227 millió hektár termőföldet értékesítettek vagy adtak bérbe külföldi befektetőknek. A pénz hatalom földügyletei itt nem sorolhatók. A legerőszakosabb földvásárló Kína, amelynek 1. 4 milliárd lakost, vagyis a Föld lakosságának 22 %-át kell ellátnia úgy, hogy mindössze a Föld termékeny területeinek 7%-ával rendelkezik. A célországok különfélék, főleg Ausztrália, Kazahsztán, Ukrajna, Oroszország, Közép - Európa, Laosz, Mexikó, Brazília, Suriname, stb. és különösen Afrika. (Ld. *prof John Neelson :Mezőgazdasági neokolonializmus: Az emberek élelmezése lesz a XXI. század egyik legnagyobb harca.* In: Transform, 2009. I. sz.)

4 Ennek tendenciája – pontos időmeghatározás nélkül – már 2002 – ben észlelhető volt. Ld. Tanka E.: Magyar birtokpolitika az Európai Egyesült Államokban. Alterra, Bp. 2004.

tulajdonjogot adni, vagy sem, illetve, ha igen, úgy milyen feltételekkel. E szerint 3 *eltérő modell* működik: == a *korlátlan* szuverenitásé, == a szuverenitás – nemzetközi és közösségi joggal egyeztetett, az állami közérdeket nem sértő – *önkorlátozása*, végül == a *szuverenitás feladása*.

Az első modell egyik megoldása, hogy a termőföldet *az állam nem csökkenthető területének, vagyis kizárólagos, forgalomképtelen állami tulajdonnak minősíti*, így annak tulajdonát sem az állampolgár, sem a külföldi nem szerezheti meg. (Ld. az Egyesült Királyság, Hollandia, Izrael és Kína jogát.) Ugyanide tartozik a másik jogtechnika, amelynél az államterület nem kizárólag az államé, hanem magántulajdonban is állhat – tehát a föld forgalomképes, piaci áru -, azonban *csak az állampolgár jogosult a földtulajdon megszerzésére*. (Ld. az USA és Kanada egyes államainak példáit.) A *szuverenitás* – saját közérdeket nem sértő – *önkorlátozása* csak a kölcsönösség és a viszonyosság alapján, a nemzeti elbánás szerint engedi meg a külföldi tulajdonszerzést. Az EU-15 államaiban e modell részben az *EUSZ 295. cikkével*, részben a *mezőgazdasági üzemszabályozással* valósul meg. (Az utóbbi kizárja a nagybirtokrendszert, a nem – termelői célú földspekulációt és a föld személyes művelésére kötelez.)⁵ A harmadik modellt az *állami szuverenitás teljes kiiktatása, a nemzetek feletti tőke korlátlan áramoltatásának az érvényesítése* jelenti. Itt a termőföld már csak fizikai értelemben alkotóeleme az államterületnek, viszont *jogi természetét tekintve tőkének* minősül, hogy annak analógiáját (a „tőkeszabadságot”) kövesse, az *EUSZ 56. cikke* alapján.

Mi a lényegi eltérés az *EUSZ 295.*, másfelől *56. cikke* szerinti *jogalapnál* a tagállam arra vonatkozó önrendelkezésénél, hogy az államterületét alkotó föld tulajdonának megszerzését és a földhasználatot szabályozza?

Az első arról szól, hogy a tagállam *kizárja az EU beavatkozását* a földtulajdoni viszonyaiból.⁶ Ez ad jogot arra, hogy pl. az Egyesült Királyság a történelmi közjogával éljen: minden föld a Koronáé, így senki nem lehet földtulajdonos. E cikk csak *nemzeti elbánást* köt ki a külföldiek javára. (Ennek a brit jog is eleget tesz: éppúgy megtagadja a külföldiek földtulajdonát, mint a saját állampolgáraitól.) Az *56. cikk*, viszont *nemzetközi kiváltságot* követel a tőke földszerzése javára: adott esetben a tőkének a nemzeti elbánást nyújtó korlátozása is tilos.

3. Bizonyított, jogi alaptény: a tagállam államterületét alkotó *föld* – forgalomképessége szempontjából – *tőkének minősítése* és erre alapozva a tagállammal szemben a korlátlan földpiac biztosítási kötelezettség előírása és kikényszerítése a *közösségi jogba ütközik*.⁷ Ez az állítás és a bizonyítás elemzése bonyolult jogdogmatikai kérdéskört fed, aminek itt csak néhány *lényegi elemét* lehet kiemelni:

== *Formálisan* a föld tőkének minősítése azért sérti a közösségi jogot, mert e *döntésnek sem a Római Szerződésben, sem a közösségi jog alacsonyabb rangú*

⁵ Az üzemszabályozás hatékonyságát bizonyítja, hogy az ezzel élők földpiacán – több évtizedes trend szerint – az éves földforgalom az egy százalékot sem haladja meg és azon belül a külföldiek földszerzése elenyésző.

⁶ *Ui.* „A Szerződés (EUSZ) nem érinti a tagállamokban fennálló tulajdoni rendet.” (295. cikk)

⁷ Ld. a részletes jogdogmatikai kifejtésére Tanka E.: A Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek között létesült Csatlakozási Szerződés földre vonatkozó jogalapjának felülvizsgálati igényéről. (in: Magyar nemzetstratégia. Püski, Bp. 2008. 419- 422.)

jogforrásaiban *nincs jogalapja*: erről *semmilyen jogforrás nem rendelkezik*, hanem, ez csak az Európai Bizottság egyoldalú és emiatt önkényes jogértelmezése, amelynek *nincs kötelező érvénye*.⁸ A közösségi (az EUSZ szerinti) jogalap hiányát maga a *Csatlakozási Szerződés jogi kötőereje pótolta*, tartalmaz pedig a szerződő felek politikai megállapodása, pontosan: a *politikai alávetés*, amellyel Magyarország – uniós jogforrás hiányában és az EUSZ 4. cikkében írt tagállami jogegyenlőség alapelve ellenére – *elfogadta államterülete (földje) tőkének minősítését, miközben ez a jogi kategória nem általános érvényű, mert a Tizenötök államterületére nem terjed ki*.

== *Tartalmi jogsértést* jelent, hogy szuverenitásunk elvonása egyidejűleg *súlyos jogfosztást* idéz elő tagállami államjogi státusunkban. Az alávetés ui. – azon túl, hogy létérdekeinket semmisíti meg – *felszámolja az uniós integráció legfontosabb pillérét, a tagállamok jogegyenlőségét*.⁹ Milyen jogegyenlőséget biztosít az EU tagállamai között olyan alapító törvény (Alkotmányos Charta), amely 15 tagja részére garantálja az államterületükről (az azt alkotó földről) való önrendelkezést, míg további 10 tagnál (a keleti belépőknél) garantálja az önrendelkezésüktől való „alkotmányos” megfosztásukat? Jogi szempontból, tehát a szerződési feltételnek történt politikai alávetésünk nem fogadható el, mert a *közösségi jog „gerincébe”, a jogegyenlőség követelményébe ütközik*. Márpedig, jogsértésre nem lehet jogot alapítani, mint ahogy az Alkotmányos Charta durva sérelmén mit sem változtat annak „politikailag korrekt” módszerekkel elnémitása, a hatalomgyakorlók részéről nem – létezőként kezelése.

== A jogsértést csak az *alávetés felülvizsgálata* orvosolhatná, amely a Magyar Állam javára helyreállítaná a *jogegyenlőséget* és ezzel a földügyben megszüntetné gyarmati kiszolgáltatottságát. Ennek jogi megoldása az lehet, hogy az EU Alkotmányos Chartája (EUSZ) *azonos államjogi státust* biztosít Magyarországnak számára a korábbi uniós tagok földjogi helyzetével, vagyis az *államterületét alkotó föld tulajdonáról és használatáról való állami önrendelkezésnek Magyarországnak esetében is az RSZ 295. cikke legyen a jogalapja*, amely a Tizenötök területi integritását alkotmányosan szavatolja.

4. Fő kérdés: a földünkről szóló Csatlakozási Szerződés közösségi jogsértésének bizonyítása és szuverenitásunk ilyen érvénytelen jogcímmel felszámolásának a sérelme önmagában megalapozhatja – e a magyar föld védelmét? Sérelmünk

8 Ui. sem az EUSZ, sem más uniós jogforrás sehol nem szól arról, hogy a tagállami föld jogilag osztozik a tőke RSZ 56. cikkében írt vívmányainak igényében, vagyis emiatt a föld piaci forgalma éppúgy nem korlátozható, mint a tőke szabad áramlásáé. E diktátum az Európai Bizottság „jogi leleménye”, az 56. cikk önkényes, kiterjesztő jogértelmezése a végett, hogy az új tagállam földterületét a tőkeuralom alá vessék. Ennek jogi formája az állásfoglalás (iránymutatás) volt, amelynek nincs jogi kötőereje. Csak hogy a joghézag (a földtőkéről rendelkező jogszabály hiánya) nem mulasztás, hanem szükségszerű. Ui. ha a most hatályos 56. cikk kiegészítése (a földre kiterjesztése) megtörténne, úgy az nem lehetne általános érvényű, az EU – 27 tagjára kötelező, hiszen a 295. cikk a z EU – 15 javára ezt kizárja. Ha pedig a rendelkezés csak az EU – 12 terhére történe, úgy nyílt diszkrimináció állna elő, amit az EUSZ 4. cikke, az általános egyenlőség elve nem tűrhet. Mi több, a Tizenötök terhére ilyen törvény a jövőben sem születhet, mert ehhez kifejezetten le kellene mondaniuk a szuverenitásukat védő 295. cikkről. Egy ilyen lemondás, viszont, a szuverenitásuk elemi érdekeivel ellentétes.

9 Ld. a 2. sz. lábjegyzetet.

hangoztatása változtathat – e azon, hogy hazánk migrációs célország, az ellenségeink – jogosnak álcázott eszközökkel vagy hatalmi önkénnyel – a földünk és életterünk elvételére törekednek, aminek leghatékonyabb módja a pénzgyarmatosításnak a magyarság elleni, közvetett népirtást folytató hadjárata?¹⁰ A kérdés „költői”: köztudott, hogy az EU globális tőkeuralmat szolgáló hatalmi gépezete számos – bizonyításra sem szoruló – nyílt jogsértés semmibe vételével működik.¹¹ Az eredményes önvédelmünk mást, a fellépés minőségi többletét kívánja. Ez vezet el a *Trianon – szindróma új érték – talapzatához*.

Az EGK és az EU hat évtizedes története másról sem szól, mint az alapítók és a csatlakozók egymás közti *érdekharcáról*, az erők (legerősebbek) diktatúrájáról és a gyengék alávetéséről. A tagállami érdek kiharcolása nem mechanikus függvénye a népességszámnak és a politikai erőnek.¹² A részletes elemzés meggyőzően feltárná: a *nemzeti érdek intézményi képviseletében és érvényesítésében a 27 állam közül egyedül hazánk a kivétel*. Mégpedig annak ellenére, hogy az EU tagjai közül Magyarország az egyetlen, akit a nagyhatalmak (jogtalan) büntetésként 92. éve megfosztottak történelmi államterületének a kétharmadától, termőföld alapjának 3/4 részétől, amit idegen államok tulajdonába adtak, miközben állampolgárainak is közel kétharmadát a területszerző államoknak kiszolgáltatták. Emiatt az egyetlen uniós állam vagyunk, amelynek az *államhatára csaknem „határos önmagával”* olyan értelemben, hogy az saját nemzetársainkat (is) elválasztja az anyaországtól.¹³ Ugyancsak hazánk az egyetlen zértartott ország, amely – a szovjet gyarmatbirodalom és a trianoni utódállamok államszervezeti összeomlása, 1989 után, nemzetközi szerződésekben – *lemondott az öt megillető határ-revíziókról*. Mit ért el külpolitikai érdekérvényesítésünk az egyoldalú lemondással? Az uniós csatlakozás – politikai alávetésünkkel kizsarolt, jogtalan – diktatúráját, ami miatt a maradék „csonka országot” is az idegen földszerzők prédájaként kell oda dobnunk azzal, hogy korlátlan földpiacot kell nyitnunk a tőketulajdon számára. Ezzel a *pénzgyarmatosítás* végleg uralmába veheti a földjeinket, amelynek a lakossága „földönfutóvá” válna. Fennmaradhatna – e így még egyáltalán a magyarság? Nyilvánvaló, hogy hatásaiban, rövid – hosszú távú következményeiben, *újabb és még pusztítóbb „Trianonok”* sújtának bennünket, mint az egykori békediktátum.

Míndez világossá teszi: nálunk a földügy legfőbb sajátsága *mélyen a politikumba ágyazottsága*. Rajtunk kívül egyetlen uniós tagállamnak sem létkérdése, hogy a *nyolc részre szaggatott államterülete maradványaként a polgárai számára*

10 Ld. Bene Éva: Az indirekt népirtás mint a népességfogyás társadalombiológiai, társadalomlélektani és humán-étológiai mechanizmusa. / 175 – 180./ (in: Elsőrendű stratégiai célunk: a népességfogyás megállítása és a magyarság demográfiai helyzetének a javítása. Püski, Magyar nemzetsstratégia 2. Bp. 2009. karácsony, 173 – 184.)

11 Ld. pl. az EU -10 államait sújtó agrártámogatás durva diszkriminációját.

12 Pl. a 400 ezres népességszámot sem elérő Málta a velünk egyidejű belépésekor elérte, hogy a külföldiek másodlagos lakóhely szerinti ingatlanigényét a szerződésben kizárja. Milyen különleges indokkal? Azzal, hogy „Málta a máltaiak”: a kis ország önmagát veszítené el, ha utat engedne a nagytömegű külföldi betelepülésnek.

13 A nemzettest feldarabolása óta, a területeinket megszerző szomszédjaink céltudatos „nemzetpolitikával” hajtják végre az - általuk kisebbségi sorsra ítélt - magyarság erőszakos beolvasztását, elnyomását, reprodukciós képességük fokozatos megsemmisítését. (A határainkon túli magyarság lélekszáma is – tragikusan gyorsuló ütemben – csökken.)

megőrzése – integritásának a közösségi és a nemzetközi joggal szavatolt biztosítása - nélkül *az állam további felmorzsolódásával és népessége etnikai pusztulásával kell szembesülnie*. Csak és kizárólag ebbe a politikai képletbe beágyazva építhetjük ki, siker reményében, a föld nemzeti önvédelmi intézményrendjét. A kialakult hatalmi – politikai helyzet ma nem ad esélyt államhatáraink felülvizsgálatára. A Trianon – szindróma valós értéke, viszont a hazai politika számára a *túlélés parancsának az érdekképviseletét* kötelezővé teszi: mindent meg kell tennie azért, hogy *a meglévő államterületet, annak földjét a saját polgárai számára megőrizze*.

Mit tegyünk? Gondoljuk át, és mindenkiben tudatosítsuk egy mai brit jogtudós figyelmeztetését, melyet az uniós tagállami lét alaptörvényeként fogalmazott meg: *nem lehet állam föld nélkül, de föld nélkül szuverenitás sem lehetséges.*¹⁴ Hogyan is maradhatna fenn a jövőben a Magyar Állam, ha kizárt az önrendelkezése arra, hogy a földtulajdon és a földhasználat törvényeit (amelyekkel gátat vethet az idegenek földtulajdoni monopóliumának, a magyarság elemi léttére beszűkítésének és/vagy elsajátításának) saját maga, közérdekből határozza meg?

Aztán merjük kimondani a bűvös tómondatot: *„Magyarország a magyaroké!”* Miért lehet és kell ezt az alapkövetelményt képviselnie a *hazai külpolitikának* Brüsszelben és minden nemzetközi porondon? Azért lehet, mert nemzeti önvédelmünknek e pillére minden tekintetben összhangban áll az EU értékelveivel és tagállami gyakorlatával. A népükért felelős államok nemzetstratégiájával. Esetünkben ez nem kirekesztés, nem „rasszizmus”, nem a másság elvetése, hanem a történelmi mélyponton – amelybe a nagyhatalmak önös érdekei juttattak – a *magyarság nemzeti és etnikai megmaradásának az egyetlen reális életesélye*.¹⁵ Érvényesíteni, pedig, azért kell, mert – egyrészt – az ezeréves, jóhiszemű befogadó politika juttatta az országot ide, másrészt a megcsonkított haza „rezervátum területén” már senkivel nem osztozhatunk: *maradék – földjéből a magyarság már nem adhat az idegeneknek, mert ezzel önmagát semmisíti meg*. Mint jogos és méltányos elemi érdekünk, valójában ez az Unión belül magyarázatra sem szorul. Bárkivel szemben indokolnunk kell –e, hogy amikor a magyarság a kétharmadával „megcsonkolt” államterületén, az egynegyedére zsugorított termőföldjén, a népességzuhanással /is/ bizonyított, az adósságcsapdával megnyomortított létfeltételei közt, *a puszta fizikai életben maradásáért küzd, akkor a túléléshez a maradék földjét már a saját állampolgárai számára kell megőriznie, vagyis ki kell zárnia, hogy az bárki másnak a birtokhatalmába kerüljön*. Az államterületet alkotó föld megtartásának (a történelmi meghatározottság által kikényszerített) nemzetközi jogi parancsa: *nolite me tangere!* Azaz: *eddig, és ne tovább!* Ha ezt a hazai külpolitika nem kívánja, vagy nem tudja felvállalni, az egyértelmű a magyarság önfeladásával.

14 Stathis Banakas: A korona és a tulajdonvédelem Angliában. (in: Történelmi tradíciók és az új Alkotmány. Tanulmánykötet, Országgyűlés Alkotmányügyi, igazságügyi és ügyrendi bizottsága, Bp.2011. 146.)

15 Túlélésünkhöz le kell döntenünk az – ellenségeink által ránk kényszerített – hamis bálványt, ami elhithet velünk, hogy egyedül az idegenek befogadása és a másság tisztelete lehet a küldetésünk, ami viszont - velünk szemben - tiltja és kizárja az Unióban a valós nemzeti létérdekeink érvényesítését.

Ebbe a politikai keretbe már jól beilleszthetők azok a *jogsérelmek*, amelyek terhünkre a „földtőke” igényével és a Csatlakozási Szerződés ezt érvényesítő politikai alávetésével álltak elő. Felülvizsgálatukért, pedig, a jogfosztott Tizek közt (pl. Lengyelországgal összefogva) kellene küzdőtársakra találnunk. Ami mindennél fontosabb: az országos felvilágosítás *népmozgalmát* kell elindítanunk – az ellenérdekű médiauralommal szemben – a magyarság öntudatának felélesztésére, annak tudatosítására, hogy a „*Magyarország a magyaroké!*” *követelmény az Unióban is kikezdzhetetlen értékelvünk*. Persze, ez nem lehet pusztán értelmiségi ötlet, vagy bármely párt elkötelezettsége, hanem a közhatalmi cselekvést mai holtpontjáról csak a *magyarság erkölcsi – szellemi megújulása* mozdíthatja el. Ehhez a megvilágosodás kegyelmét kell kérnünk az Úrtól: el kell érnünk, hogy személyiségünket újra a – lelkünkéből és tudatunkból száműzött – *sakralitás és a hit* formálja, felismerjük, hogy a teremtett világ fix pontja a természetfelettiben van. Ha ezen az úton indulunk el a magyar föld megtartásáért, elérhetjük, hogy a trianoni „halál-kereszt” a „feltámadás élet-keresztjévé” változzék az azt hordozó magyarság vállán.

Isten óvja Magyarországot!

